

Sygn. VPa 25/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M., G. W., H. M.

przeciwko (...) w R.

o wynagrodzenie

na skutek apelacji powódek: B. M., G. W., H. M.

i pozwanego (...) w R. od wyroku Sądu Rejonowego

w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 8 grudnia 2015r. sygn. IV P 73/15

1. *z apelacji pozwanego (...) w R.:*

- zmienia zaskarżony wyrok w punktach „1” (pierwszym), „2”(drugim)

i „3”(trzecim) w ten sposób, że powództwa oddala,

2. *odrzuca apelacje powódek: B. M., G. W., H. M. ,*

3. *nie obciąża powódek: B. M., G. W., H. M. kosztami procesu za obie instancje.*

Sygn. akt V Pa 25/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 sierpnia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powódka **H. M.** wniosła o:

- zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 9.667,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014 roku z tytułu „dodatku czasowego” ustalonego w Zarządzeniu nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507) poprzez przeznaczenie kwoty 4.262.222,17 złotych na wzrost wynagrodzeń zatrudnionych w (...) w R.;

- zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego;

Pozwem z dnia 6 sierpnia 12 czerwca 2015 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powódka **B. M.** wniosła o:

- zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 9.667,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014 roku z tytułu „dodatku czasowego” ustalonego w Zarządzeniu nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507) poprzez przeznaczenie kwoty 4.262.222,17 złotych na wzrost wynagrodzeń zatrudnionych w (...) w R.;

- zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego;

Pozwem z dnia 6 sierpnia 12 czerwca 2015 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powódka **G. W.** wniosła o:

- zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 2.708,64 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014 roku z tytułu „dodatku czasowego” ustalonego w Zarządzeniu nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507) poprzez przeznaczenie kwoty 4.262.222,17 złotych na wzrost wynagrodzeń zatrudnionych w (...) w R.;

- zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego;

Postanowieniami z dnia 10 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Radomsku – IV Wydział Pracy połączył sprawę sygn. akt IV P 74/15 z powództwa B. M. oraz sprawę sygn. akt IV P 75/15 z powództwa G. W. i ze sprawą o sygn. akt 73/15 z powództwa H. M. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia

Zaskarżonym **wyrokiem** z dnia 8 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie sygn. akt IV P 73/15:

- w punkcie I zasądził od pozwanego (...) w R. na rzecz powódki H. M. kwotę 9.667,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 2015 roku oraz 900,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

- w punkcie II zasądził od pozwanego (...) w R. na rzecz powódki B. M. kwotę 9.667,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2015 roku oraz 900,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

-w punkcie III zasądził od pozwanego (...) w R. na rzecz powódki G. W. kwotę 2.708,64 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 06 sierpnia 2015 roku oraz 450,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

Powódka H. M. była zatrudniona w pozwanym (...) w R. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej w dniu 12 stycznia 1976 roku na stanowisku pielęgniarki – ostatnio na stanowisku pielęgniarki koordynującej i nadzorującej pracę innych pielęgniarek.

Z dniem 29 grudnia 2014 roku strony rozwiązały umowę o pracę na mocy porozumienia stron z powodu przejścia powódki na emeryturę. W okresie od 22 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku powódka nie otrzymała podwyżki wynagrodzenia z tytułu realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507). Powódka od października 2014 roku do grudnia 2014 roku otrzymywała dodatek do wynagrodzenia w kwocie 214,83 złotych miesięcznie.

Powódka B. M. była zatrudniona w pozwanym (...) w R. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej w dniu 9 czerwca 1980 roku – ostatnio na stanowisku pielęgniarki oddziałowej na Oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii.

Z dniem 29 grudnia 2014 roku strony rozwiązały umowę o pracę na mocy porozumienia stron z powodu przejścia powódki na emeryturę. W okresie od 22 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku powódka nie otrzymała podwyżki wynagrodzenia z tytułu realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507). Powódka od października 2014 roku do grudnia 2014 roku otrzymywała dodatek do wynagrodzenia w kwocie 214,83 złotych miesięcznie.

Powódka G. W. była zatrudniona w pozwanym (...) w R. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej w dniu 8 listopada 1975 roku – ostatnio na stanowisku pracownika punktu informacyjnego.

Z dniem 29 grudnia 2014 roku strony rozwiązały umowę o pracę na mocy porozumienia stron z powodu przejścia powódki na emeryturę.

W okresie od 22 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku powódka nie otrzymała podwyżki wynagrodzenia z tytułu realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507). Powódka od października 2014 roku do listopada 2014 roku otrzymywała dodatek do wynagrodzenia w kwocie 58,88 złotych miesięcznie.

W piśmie procesowym z dnia 16 października 2015 roku pełnomocnik pozwanego szpitala przedstawił propozycję ugody, która potwierdzała zasadność roszczeń powódek ale określała termin wypłaty roszczeń na dzień 30 czerwca 2017 roku.

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż powództwa są uzasadnione.

Sąd Rejonowy skonstatował, że powództwa są zasadne i jako takie podlegały uwzględnieniu. Zdaniem Sądu ustalony stan faktyczny jednoznacznie prowadzi do wniosku, że pozwany szpital nie zrealizował w stosunku do powódek obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507). Kwoty przypadające do wypłaty nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, co zostało potwierdzone w § 1 Zarządzenia nr (...) Dyrektora (...) w R. w sprawie realizacji obowiązku określonego w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (D. U. Nr 230, poz. 1507) ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2012 r., poz. 159). Sąd zauważył, że wyliczenia te potwierdziła także kontrola przeprowadzona przez Nadinspektora Pracy Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w K. – Oddział w N. – T. C..

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne jak też wskazane przepisy prawa Sąd I instancji uwzględnił powództwa i orzekł jak w sentencji wyroku. Orzekając o odsetkach Sąd uznał, że datą wymagalności roszczeń jest dzień wniesienia przez nie pozwów.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wynikającą z treści art. 98 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódek zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana zaskarżając go i zarzucając:

- naruszenie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1507) poprzez przyjęcie, że przepis ten stanowi podstawę do uwzględnienia roszczeń powódek, ustalenia kwot im należnych wymagalności roszczeń, w sytuacji gdy roszczenia objęte pozwami są przedwczesne i jako takie winny zostać oddalone;

- naruszenie art. 9 § 1 k.p. poprzez pominięcie okoliczności, że postawę do ustalenia kręgu osób uprawnionych, wysokości kwot należnych, jak też terminu ich wymagalności stanowi Porozumienie datowane na dzień 22 września

2015 roku, zawarte przez (...) w R. z czterema organizacjami związkowymi działającymi w Szpitalu, a następnie uzgodnione w dniu 30 września 2015 roku z pozostałymi trzema organizacjami związkowymi, które to porozumienie ostatecznie określiło krąg osób uprawnionych do wypłat w związku z realizacją ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1570), kwoty przypadające dla poszczególnych osób jak też termin realizacji wypłat przez Szpital (wymagalność roszczeń);

- naruszenie art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez pominięcie okoliczności, że powódki otrzymywały dodatek czasowy wypłacany na podstawie Zarządzenia Nr (...) Dyrektora (...) w R., a w konsekwencji nie uwzględnienie kwot wypłaconych przez pracodawcę jako realizacja obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1570).

W oparciu o wyżej wymienione zarzuty profesjonalny pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa B. M., powództwa G. W. i powództwa H. M. w całości oraz zasądzenie od powódek kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Strona powodowa wniosła apelację zaskarżając wyrok w części dotyczącej odsetek w zakresie określenia ich początkowego terminu wymagalności. Wyrokowi zarzucono:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 359 § 1k.c. i art. 481 § 1k.c. poprzez dokonanie ich błędnej wykładni w zakresie określenia początkowej daty wymagalności roszczenia w kontekście przepisów ustawy z dnia 22 października 2010 roku o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej a konkretnie art. 2 ust. 4;

- dokonanie nietrafnych ustaleń w zakresie wymagalności roszczenia w kontekście art. 84 k.p. i 87 k.p.

W oparciu o powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zasądzonych odsetek ustawowych i zasądzenie ich w zgodzie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o odrzucenie apelacji na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c., ewentualnie jej oddalenie w całości, oraz o przyznanie pozwanemu od powódek kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Okręgowym według norm przepisanych (art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił:

W dniu 22 września 2015r. pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej (...) w R. zawarł ze Związkami Zawodowymi działającymi w Szpitalu porozumienie kończące spór zbiorowy z dnia 22 kwietnia 2014r.

W § 1 porozumienia strony wspólnie uzgodniły, że pracodawca dokona zmiany zarządzenia nr (...) w ten sposób, że:

1) pozostała do przeznaczenia na wzrost wynagrodzeń kwota 3.319.719,59zł. będzie wypłacona poprzez wzrost wynagrodzeń pracowników (...) w R. dokonany w następujący sposób:

a) kwota 214zł. brutto dla pracowników wykonujących zawód pielęgniarce;

b) kwota 80zł. brutto dla pozostałych (innych niż w punkcie a) pracowników zatrudnionych w (...) w R..

Kwoty, o których mowa w pkt 1) powyżej zostaną włączone do wynagrodzenia zasadniczego każdego pracownika pozostającego w stosunku pracy ze Szpitalem (...) w R., na podstawie porozumienia zmieniającego zawartego z danym pracownikiem, z mocą obowiązującą od 1 września 2015 roku Na mocy wskazanych porozumień zmieniających dodatek czasowy określony Zarządzeniem przestanie być wypłacany z mocą od 1 września 2015 roku.

W przypadku, kiedy dany pracownik odmówi zawarcia porozumienia zmieniającego, będzie mu wypłacany dodatek czasowy określony Zarządzeniem na dotychczasowych zasadach.

Zgodnie z § 1 ustęp 3 pkt 3 porozumienia podwyżki wynagrodzeń, o których mowa w punkcie 1 będą dotyczyły tych pracowników, którzy byli zatrudnieni w (...) w R. na dzień 31 grudnia 2012r. i są zatrudnieni na dzień zawarcia porozumienia bez względu na przerwy w zatrudnieniu.

§ 1 ustęp 5 porozumienia stanowi, że każdy z pracowników, który był zatrudniony w (...) w R. na dzień 31.12.2012 roku, a który nie jest zatrudniony na dzień zawarcia niniejszego Porozumienia otrzyma wypłatę kwoty obliczonej w następujący sposób:

- były pracownik, który wykonywał na dzień 31.12.2012 roku zawód pielęgniarki i położnej: kwota wynikająca z podziału kwoty 3,196.666.63 zł przez ilość osób wykonujących zawód pielęgniarki i położnej zatrudnionych na dzień 31.12.2012 roku,

- pozostali pracownicy: kwota wynikająca z podziału kwoty 1.065.555.54 zł przez ilość pracowników nie wykonujących zawodu pielęgniarki i położnej zatrudnionych na dzień 31.12.2012 roku.

Kwoty, o których mowa w §1 ustęp 5 porozumienia będą wypłacone na podstawie ugody zawartej przez (...) w R. z danym byłym pracownikiem, a ugoda ta zostanie zrealizowana do 30 czerwca 2017r.

Od kwot wyliczonych zgodnie z punktem 5 zostanie odjęta kwota brutto dodatku czasowego wypłaconego na podstawie zarządzenia do dnia zawarcia porozumienia danemu pracownikowi, o ile dany pracownik dodatek taki miał wypłacany

Porozumienie stanowi całość uzgodnień pomiędzy stronami oraz ostatecznie reguluje wszelkie rozliczenia stron związane z realizacją obowiązku, o którym mowa w art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

(dowód: porozumienie- k.93-97 akt)

W dniu 30 września 2015 roku Dyrektor (...) w R. wydał Zarządzenie nr (...) zmieniające Zarządzenie nr (...) poprzez przeznaczenie kwoty 4.262.222,17 zł na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w (...) w R. na warunkach wymienionych w porozumieniu z dnia 22 września 2015r.

(dowód: zarządzenie nr (...) – k. 90-92 akt).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (dz. U nr 230, poz. 1570) oraz art 9 k.p. są uzasadnione.

Ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, po uzupełnieniu, Sąd Okręgowy przyjmuje za własny, uznając za wystarczający do rozpoznania apelacji.

Powódki wystąpiły jak wynika z pozwu z roszczeniem o zapłatę zaległego wynagrodzenia. Sprawa tak została zadekretowana i prowadzona. Brak było podstaw prawnych do uwzględnienia przez Sąd Rejonowy tak sformułowanego powództwa na podstawie art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (dz. U nr 230, poz. 1570). Stosownie do treści tego przepisu od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy czyli **od 6 listopada 2010r. do dnia 31 grudnia 2012 r. w przypadku wzrostu kwoty zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia**, o której mowa w art. 136 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.²⁾), **wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej**, w stosunku do kwoty

wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, **kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jest obowiązany do przeznaczenia nie mniej niż 40% kwoty**, o którą wzrosło zobowiązanie, **na wzrost wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie**, przy czym 3/4 tych środków kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przeznacza na wzrost wynagrodzeń osób wykonujących zawód pielęgniarstwa albo położnej w tym zakładzie. Wykonywanie obowiązku, o którym mowa w art. 2 ust. 1 cyt. wyżej ustawy, następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. W przypadku gdy w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej działa więcej niż jedna organizacja związkowa, organizacje wspólnie uzgadniają wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Przepis art. 2 ust 1 ustawy - jak wynika wprost z jego treści - nie stanowi podstawy indywidualnych roszczeń o podwyżkę wynagrodzenia za pracę. Wynika to choćby z ustępu 2 artykułu 2 ustawy, który stanowi, że wzrost wynagrodzeń następuje w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową. Z przepisu tego nie wynika roszczenie o podwyższenie wynagrodzenia, jak to błędnie przyjął Sąd Rejonowy, gdyż nie dotyczy on w ogóle wysokości poszczególnych wynagrodzeń i ich ewentualnego wzrostu. Przepis ten rodzi jedynie obowiązek kierownika przeznaczenia 40% globalnie określonej kwoty (o którą wzrosło zobowiązanie NFZ wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w stosunku do kwoty wynikającej z poprzedniej umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej dotyczącej tego samego rodzaju lub zakresu świadczeń opieki zdrowotnej) na podwyżki wynagrodzeń osób zatrudnionych w tym zakładzie i tylko taki jest jego sens. (por. wyrok SN z dnia 16 lutego 2011r. I PK 219/10, wyrok SN z 22 września 1999 r., I PKN 267/99, OSNAPiUS 2001 nr 2, poz. 38). Dyrektor pozwanego Szpitala zrealizował ustawowy obowiązek wydając Zarządzenie nr (...) z dnia 23 czerwca 2014r. które następnie zostało zmienione w uwzględnieniu zawartego ze związkami zawodowymi porozumienia z dnia 22 września 2015r. zarządzeniem nr (...) z dnia 30 września 2015r. Porozumienie to jako mające oparcie w ustawie tj. w art. 2 ust 2 ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, który wyraźnie dopuszcza zawarcie porozumienia zbiorowego regulującego kwestie wzrostu wynagrodzeń pracowników oraz regulujące prawa i obowiązki wynikające ze stosunku pracy w myśl art. 9§1 k.p. stanowi źródło prawa pracy. W konsekwencji jedynie porozumienie zbiorowe z dnia 22 września 2015r., a nie przepisy ustawy z dnia 22 października 2010r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, może stanowić normatywną podstawę indywidualnych roszczeń pracowników. Zgodnie z porozumieniem do wzrostu wynagrodzeń zostali uprawnieni także byli pracownicy pozwanego, ale tylko ci którzy byli zatrudnieni u pozwanego w dniu 31 grudnia 2012r. i byli zatrudnieni na dzień zawarcia porozumienia czyli w dniu 22 września 2015r. Powódki nie były zatrudnione u pozwanego w dniu 22 września 2015r., gdyż ich zatrudnienie ustało z dniem 29 grudnia 2014r.

Sytuację prawną powódek jako byłych pracowników pozwanego, reguluje treść §2 ustęp 5 zarządzenia nr 112/2015r. Dyrektora (...) w R. z dnia 30 września 2015r. Stosownie do jego treści każdy z pracowników, który był zatrudniony w (...) w R. na dzień 31.12.2012 roku, a który nie jest zatrudniony na dzień zawarcia Porozumienia czyli w dniu 22 września 2015r., a który na dzień 31.12.2012 roku wykonywał tak jak powódki zawód pielęgniarstwa i położnej otrzyma wypłatę kwoty wynikającej z podziału sumy 3,196.666.63 zł przez ilość osób wykonujących zawód pielęgniarstwa i położnej zatrudnionych na dzień 31.12.2012 roku. Z tym, że zgodnie z §2 ustęp 5 zarządzenia w/w kwoty zostaną wypłacone na podstawie ugody zawartej przez (...) w R. z danym byłym pracownikiem, a **ugoda ta zostanie zrealizowana do 30 czerwca 2017r.** Oznacza to, że powódkom jako byłym pracownikom pozwanego, zatrudnionym na dzień 31 grudnia 2012r., ale nie zatrudnionym na dzień zawarcia porozumienia tj. w dacie 22 września 2015r., przysługuje wprawdzie roszczenie o wypłatę wynagrodzenia na podstawie zarządzenia nr 112/2015r. Dyrektora (...) w R. z dnia 30 września 2015r. , z tym że wymagalność tego roszczenia powstanie dopiero z dniem 1 lipca 2017r. Pracodawca na mocy porozumienia z dnia 22 września 2015r. ma bowiem ustalony termin do wypłaty w/w wynagrodzenia do 30 czerwca 2017r. W konsekwencji powódki przed tą datą nie mogą domagać się przymusowej realizacji swoich roszczeń od pozwanego.

Pełnomocnik powódek na rozprawie apelacyjnej podniósł, że treść zarządzenia i porozumienia zbiorowego w zakresie zasad podziału i wypłat wynagrodzeń narusza art. 18^{3a} k.p. w sprawie równego traktowania pracowników, ponieważ arbitralnie ogranicza wysokość wypłat dodatków pracownikom, którzy byli zatrudnieni u pracodawcy w okresie

obowiązywania przepisu art. 2 ustęp 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. Dochodzenie roszczeń z tytułu naruszenia zasady równego traktowania reguluje art. 18^{3d} k.p. Stosownie do jego treści osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów.

W niniejszej sprawie powódki nie dochodziły jednak odszkodowania z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, a jak wynika z treści pozwu wypłaty zaległego wynagrodzenia ustalonego w Zarządzeniu nr (...) na podstawie art. 2 ust 1 ustawy z dnia 22 października 2010r. Roszczenie odszkodowawcze z tytułu dyskryminacji oraz roszczenie o wynagrodzenie to dwa zupełnie odrębne roszczenia. Różne też są podstawy prawne tych roszczeń oraz skład sądu uprawniony do ich rozpoznania. Sprawy o odszkodowanie z tytułu dyskryminacji rozpoznawane są w składzie ławniczym, a sprawy o wynagrodzenie w składzie jednego sędziego (art. 47 k.p.c.). Tym samym niedopuszczalne jest dochodzenie w jednym postępowaniu zasądzenia zaległego wynagrodzenia oraz odszkodowania z tytułu naruszenia zasady nierównego traktowania.

Z kolei przedmiotem rozpoznania apelacyjnego może być tylko to roszczenie, które było rozpoznane przez Sąd pierwszej instancji. A ten rozpoznał roszczenie powódki o wynagrodzenie. Pełnomocnik powódki na etapie apelacji w rzeczywistości dąży do modyfikacji podstawy faktycznej i prawnej roszczenia, zaś taka modyfikacja roszczenia na etapie postępowania apelacyjnego jest niedopuszczalna w świetle art. 383 KPC. W postępowaniu apelacyjnym nie można bowiem rozszerzyć żądania pozwu, ani występować z nowymi roszczeniami (art. 383 k.p.c.). Tak dokonana zmiana podstawy roszczenia stanowi w istocie wystąpienie z nowym żądaniem w miejsce dotychczasowego. W judykaturze przyjmuje się, że na etapie postępowania apelacyjnego niedopuszczalne jest dokonywanie zmiany powództwa, czy to poprzez zmianę podstawy faktycznej dochodzonych pierwotnie roszczeń, czy też przez wyeksponowanie nowego uzasadnienia zgłoszonego żądania, wynikającego z powołania się na przesłanki innego przepisu prawa materialnego, wskazanego jako nowa podstawa materialnoprawna dochodzonego roszczenia.

Reasumując Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§ 1k.p.c zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1,2 i 3 i powództwa oddalił jako przedwcześnie.

W związku z oddaleniem powództw w całości nie mają znaczenia zarzuty pozwanego dotyczące błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy wysokości przysługujących powódkom do wypłaty kwot.

Natomiast apelacje powódek podlegają odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. jako niedopuszczalne, z uwagi na brak przedmiotu zaskarżenia.

W judykaturze i doktrynie utrwalony jest pogląd, że zaskarżone może być tylko orzeczenie istniejące. Nie można zatem wnieść środka odwoławczego od orzeczenia, które nie zostało - w rozumieniu przepisów prawa procesowego - wydane. Chodzi tu zarówno o brak orzeczenia w ogóle, jak i o brak w wydanym orzeczeniu rozstrzygnięcia w określonym przedmiocie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. II PZ 34/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1986 r., III CRN 244/86, OSNCP 1988, poz. 17)..

Tak jest w sprawie niniejszej, skoro zaskarżonym wyrokiem nie rozstrzygnięto o całości powództwa. Należy przypomnieć, że powódka H. M. i B. M. dochodziły zasądzenia od pozwanego kwoty 9667,33zł., a powódka G. W. kwoty 2708,64zł. z odsetkami od dnia 23 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy zasądził żadaną pozwanymi głównymi kwoty na rzecz powódek , z tym że z ustawowymi odsetkami dopiero od dnia 5 sierpnia 2015r. w przypadku powódki H. M. oraz od dnia 6 sierpnia 2015r. w stosunku do pozostałych powódek, nie oddalając powództwa w jakimkolwiek zakresie.

Pełnomocnik powódki nie mógł zatem złożyć apelacji w części nieuwzględniającej powództw tj. w zakresie odsetek od 23 czerwca 2014r. do 5 sierpnia 2015r. i 6 sierpnia 2015r. z uwagi na nieistnienie wyroku w tym zakresie. Brak negatywnego rozstrzygnięcia w wyroku (oddalenia powództw w tym przedmiocie) skutkuje dla powódek brakiem przedmiotu zaskarżenia, a w konsekwencji niedopuszczalnością apelacji na podstawie art. art. 370 k.p.c.

Biorąc pod uwagę, charakter dochodzonych roszczeń oraz okoliczność, że powódki są emerytkami Sąd Okręgowy na zasadzie art. 102 k.p.c. nie obciążył ich kosztami procesu.